

Een nieuwe ziel

door Bara van Pelt

Om uit te leggen wat heiligheid is, begin ik graag bij een oud Romeins verhaal van de schrijver Livius. Om te bepalen wie de stad Rome mag bouwen gaan de Romeinen te rade bij een priester. Wie beter dan de man die dicht bij God en de Goden staat kan de tekenen uit de hemel lezen? Dus begeeft de priester met in zijn kielzog een stoet van tempelbewaarders zich naar de hoogste berg. Daar tekent hij met een staf een denkbeeldig vierkant in de lucht. Dat vierkant heet een templum. Dan wacht hij tot er wat in dat vierkant gebeurt. Als er een groep gieren door het vierkant, het templum vliegt duidt de priester dat teken. Hij meent dat Romulus is aangewezen om Rome te stichten.

Hoewel het verhaal iets gecompliceerder is gaat het me om deze oervorm, dit templum.

In de stroom van tekens en gebeurtenissen zoeken mensen naar zin en mening. In die eindeloze wereld zoeken mensen naar een huis, een omsloten vertrekpunt. Ze concentreren zich op een 'binnen'. Zo biedt een tempel, of laten we het kerk noemen zo'n concentratieplek. Over de drempel van dit Heilige Huis is alles op iets anders gericht, op iets symbolisch. Daarbuiten is het profane leven, de buitenwereld. Die tegenstelling tussen binnen en buitenwereld is heilzaam. En daarom ook tref je in de kerk zo weinig dagelijkse gebruiksmiddelen aan. Je vindt er geen afwasteil, of droogrekken. Wel een tafel, een boek en een kruis.

In het woelen van het bestaan hebben we een grote behoefte om ons te concentreren, om niet weg te waaien naar nergens. Een vast punt, een plek die we kunnen vertrouwen, een woord dat stand houdt. Diepte en integriteit zou ik het willen noemen. Het religieuze spraakgebruik heeft hier het woord heilig voor gereserveerd. Kleine kinderen hebben er al een ragfijn gevoel voor.